

Οἱ μεγαλομάρτυρες τῆς Πρωτοχρονιάς (Τσέχωφ Ἄντον)

Επιστήμες, Τέχνες & Πολιτισμός / Λογοτεχνία (ποίηση & πεζογραφία)

Στοὺς δρόμους κόλαση σὲ χρυσὴ κορνίζα. Ἄν δὲν ἦταν ἡ γιορτινὴ ἔκφραση στὰ πρόσωπα τῶν ὁδοκαθαριστῶν καὶ τῶν πολιτισμάνων, θὰ μπορούσε νὰ σκεφτεῖ κανεὶς ὅτι στὴν πρωτεύουσα μπαίνουν οἱ ἐχθροί. Πηγαινοέρχονται τρίζοντας καὶ θορυβώντας τὰ γιορτινὰ ἔλκηθρα καὶ οἱ ἄμαξες... Στὰ πεζοδρόμια τρέχουν οἱ ἐπισκέπτες μὲ τὴ γλώσσα ἔξω καὶ τρίβοντας τὰ μάτια τους... Τρέχουν μὲ τόση ὄρμη, πού, ἔτσι καὶ ἄρπαζε ἡ γυναίκα τοῦ Πεντεφρία κανένα βιαστικὸ κρατικὸ ὑπάλληλο ἀπὸ τὴν οὐρὰ τοῦ φράκου, θὰ τῆς ἔμενε στὸ χέρι ὄχι μόνο τὸ φράκο ἀλλὰ καὶ ὅλη ἡ πλευρὰ μὲ τὰ συκώτια του καὶ τὴ σπλήνα μαζί...

Ξάφνου ἀκούγεται ἡ διαπεραστικὴ σφυρίχτρα τοῦ ἀστυνομικοῦ. Τί ἔγινε; Οἱ ὁδοκαθαριστὲς παρατοῦν τὰ πόστα τους καὶ τρέχουν πρὸς τὰ ἐκεῖ, πού ἀκούστηκε τὸ σφύριγμα...

«Διαλυθεῖτε! Κάντε πιὸ πέρα! Δὲν ὑπάρχει λόγος νὰ στέκεστε ἐδῶ! Δὲν εἶδατε ποτέ σας νεκρό; Τί κόσμος κι αὐτός...»

Μπροστὰ σὲ μία πόρτα, πάνω στὸ πεζοδρόμιο, κείτεται ἓνας ἄνθρωπος, καλοντυμένος, μὲ μία γούνα κάστορα καὶ καινούργιες λαστιχένιες γαλότσες...

Δίπλα στὸ φρεσκοξυρισμένο πρόσωπό του, κάτασπρο σὰν νεκροῦ, εἶναι τὰ σπασμένα του γυαλιά. Ἡ γούνα εἶναι ἀνοιχτὴ στὸ στῆθος καὶ τὸ πλήθος διακρίνει ἓνα μέρος τοῦ φράκου καὶ τὸ παράσημο τρίτου βαθμοῦ, τὸ «Στανισλάφ». Τὸ στῆθος ἀνασαίνει ἀργὰ καὶ βαριά, τὰ μάτια εἶναι κλειστά...

«Κύριε!» σκουντάει ὁ πολιτσίμνος τὸν κρατικὸ ὑπάλληλο. «Κύριε, δὲν ἐπιτρέπεται νὰ ξαπλώνετε ἐδῶ! Ἀξιότιμε κύριε!»

Ἄλλὰ ὁ κύριος οὔτε μιλάει οὔτε κουνιέται... Ἀφοῦ ἀσχολήθηκαν μαζί του πέντε λεπτά χωρὶς νὰ τὸν συνεφέρουν, τὰ ὄργανα τῆς τάξης τὸν βάζουν σὲ μία ἄμαξα καὶ τὸν μεταφέρουν στὶς Πρῶτες Βοήθειες τῆς ἀστυνομίας.

«Ὡραῖα παντελόνια!» λέει ὁ πολιτσίμνος, βοηθώντας τὸ νοσοκόμο νὰ ξεντύσει τὸν ἀσθενῆ. «Πρέπει νὰ κάνουν κάνα ἐξάρι ρούβλια! Καὶ τὸ γιλέκο δὲν εἶναι ἄσχημο... Ἄν κρίνουμε ἀπὸ τὰ παντελόνια, πρέπει νὰ εἶναι ἀπὸ τοὺς εὐκατάστατους...»

Στὸ Πρῶτων Βοηθειῶν, ξαπλωμένος μιάμιση ὥρα κι ἔχοντας πιεῖ ὀλόκληρο φιαλίδιο βαλεριάνας, ὁ κρατικὸς ὑπάλληλος ἀνακτᾷ τὶς αἰσθήσεις του... Θὰ μάθουν ὅτι εἶναι ὁ τιτλοῦχος σύμβουλος Γκεράσιμ Κουζμίτς Σινκλετέγεφ.

«Ποῦ πονᾶτε;» τὸν ρωτᾷ ὁ ἀστυνομικὸς γιατρός.

«Εὐτυχισμένος ὁ καινούργιος χρόνος...» μουρμουρίζει ἐκεῖνος, κοιτάζοντας ἠλίθια τὸ ταβάνι καὶ βαριανασαίνοντας.

«Ἐπίσης... Ὅμως... ποῦ πονᾶτε; Γιατί πέσατε; Γιὰ θυμηθεῖτε! Ἦπιατε κάτι;»

«Ὁ... ὄχι...»

«Τότε γιατί ἀδιαθετήσατε;»

«Παλάβωσα... Ἔκανα... ἔκανα ἐπισκέψεις...»

«Θὰ πρέπει νὰ κάνατε πολλὲς ἐπισκέψεις!»

«Ὁχι... ὄχι, ὄχι πολλὲς... Μετὰ τὴ λειτουργία... ἦπια τὸ τσάι μου καὶ πῆγα στὸν Νικολάι Μιχαήλιτς... Ἐκεῖ, βεβαίως, ὑπέγραψα... Μετὰ ἀπὸ κεῖ πῆγα στὴν Ὀφισέρκαγια... στὸν Κατσάλκιν... Ἐπίσης ὑπέγραψα... Θυμᾶμαι ἀκόμη ὅτι στὸ χὸλ μὲ φύσηξε ἓνα ρεῦμα... Ἀπὸ τὸν Κατσάλκιν πῆγα στὴ Βίμπορσκαγια, στὸν Ἴβᾶν Ἴβάνιτς... Ὑπέγραψα...»

«Φέρανε κι ἄλλον ὑπάλληλο!» ἀνέφερε ὁ πολιτσίμνος.

«Ἀπὸ τὸν Ἴβᾶν Ἴβάνιτς», συνεχίζει ὁ Σινκλετέγεφ, «πετάχτηκα μέχρι τὸν ἔμπορο

Χριμόβ, νὰ τὸν χαιρετήσω... Μπῆκα... καθόταν ὅλη ἡ οἰκογένεια... μοῦ προσέφεραν νὰ πιῶ γιὰ τὴ γιορτὴ... Πῶς νὰ μὴν πιεῖς; Θὰ τοὺς προσβάλεις ἂν δὲν πιεῖς... Ἦ, ἦπια τρία ποτηράκια... τσίμπησα καὶ λίγο σαλάμι... Ἀπὸ ἐκεῖ ἔφυγα γιὰ τὴν ἄλλη ἄκρη τῆς Πετρούπολης, γιὰ τὸν Λιχοντέγεφ... Καλὸς ἄνθρωπος...»

«Ὅλα αὐτὰ μὲ τὰ πόδια;»

«Μὲ τὰ πόδια... Ὑπέγραψα στὸν Λιχοντέγεφ... Ἔπειτα ἔφυγα γιὰ τὴν Πελαγία Ἐμιλιάνοβνα... Ἐκεῖ μὲ κράτησαν γιὰ πρωινὸ καὶ μὲ φίλεψαν καφέ. Ὁ καφῆς μὲ ζάλισε, πρέπει νὰ μὲ χτύπησε κατευθείαν στὸ κεφάλι... Ἀπὸ τὴν Πελαγία Ἐμιλιάνοβνα πῆγα στὸν Ὀμπλεοῦχοφ... Τὸν Ὀμπλεοῦχοφ τὸν λένε Βασίλη, ἔχει τὴ γιορτὴ του λοιπόν. Νὰ μὴ φᾶς γλυκὰ σὲ κάποιον ποὺ γιορτάζει, εἶναι προσβολή...»

«Ἔφεραν ἕναν στρατιωτικὸ ἐν ἀποστρατεία καὶ δυὸ ὑπαλλήλους!» ἀναφέρει ὁ πολιτμάνος...

«Ἔφαγα ἕνα κομμάτι γλυκό, ἦπια βότκα καὶ πῆγα στὴ Σαντοβάγια, στὸν Ἴζιοῦμοφ... Στὸν Ἴζιοῦμοφ ἦπια κρύα μπίρα... καὶ μὲ πείραξε ὁ λαιμὸς μου... Ἀπὸ τὸν Ἴζιοῦμοφ στὸν Κόσκιν, μετὰ στὸν Κὰρλ Κάρλιτς... κι ἀπὸ κεῖ στὸν θεῖο μου τὸν Πιοτρ Σεμιόνιτς... Ἡ ἀνιψιά μου ἡ Νάστια μὲ κέρασε καυτὴ σοκολάτα... κατόπιν πέρασα ἀπὸ τὸν Λιάπκιν... ὄχι, λάθος, ὄχι στὸν Λιάπκιν ἀλλὰ στὴν Ντάρια Νικοντόμοβνα. Ἀπὸ αὐτὴν πιά, στὸν Λιάπκιν... Καὶ παντοῦ ἔνιωθα μία χαρά... Μετὰ πῆγα στὸν Ἰβάνοφ, τὸν Κουρντιουκὸφ καὶ τὸν Σίλερ, πῆγα στὸ συνταγματάρχη Ποροσκόφ, κι ἐκεῖ ἐπίσης ἔνιωθα καλά... Καὶ ἀπὸ τὸν ἔμπορο Ντιούτκιν πέρασα... Ἐπέμενε νὰ πιῶ κονιάκ καὶ νὰ φάω λουκάνικο μὲ λάχανο... Ἦπια τρία ποτηράκια... ἔφαγα δυὸ λουκάνικα καὶ πάλι ἐντάξει... Μόνο ποὺ νά, ὅταν βγῆκα ἀπὸ τὸν Ριζόφ, ἔνιωσα στὸ κεφάλι... λάμψη... ἀδυναμία... Δὲν ξέρω γιατί...»

«Ἐξαντληθήκατε... Ξεκουραστεῖτε λίγο καὶ θὰ σᾶς στείλουμε ὕστερα στὸ σπίτι σας...»

«Δὲν μπορῶ νὰ πάω σπίτι...» βογκάει ὁ Σινκλετέγεφ. «Πρέπει ἀκόμη νὰ περάσω ἀπὸ τὸ γαμπρό μου, τὸν Κουζμὰ Βασίλιτς... ἀπὸ τὸν ἐκτελεστικὸ σύμβουλο... ἀπὸ τὴ Ναταλία Ἐγκόροβνα... Ὑπάρχουν ἀκόμα πολλοὶ ποὺ δὲν πῆγα...»

«Καὶ δὲν πρέπει νὰ πάτε».

«Δὲν μπορῶ... Πῶς γίνεται νὰ μὴν τοὺς εὐχηθῶ γιὰ τὴν καινούργια χρονιά; Πρέπει... Ἦν δὲν περάσω ἀπὸ τὴ Ναταλία Ἐγκόροβνα, εἶναι σὰν νὰ μὴ θέλω τὴ ζωὴ μου... Ἀφῆστε μὲ τώρα νὰ φύγω, κύριε γιατρέ, μὴ μὲ κρατᾶτε...»

Ὁ Σινκλετέγεφ σηκώνεται καὶ πάει νὰ πάρει τὰ ροῦχα του.

«Στὸ σπίτι νὰ πάτε», λέει ὁ γιατρός, «ἀλλὰ γιὰ ἐπισκέψεις οὔτε νὰ τὸ σκέφτεστε...»

«Δὲν πειράζει, ὁ Θεὸς θὰ μὲ βοηθήσει...» ἀναστενάζει ὁ Σινκλετέγεφ. «Θὰ τὰ καταφέρω σιγὰ σιγὰ...»

Ὁ ὑπάλληλος ντύνεται ἀργά, τυλίγεται στὴ γούνα καὶ παραπατώντας βγαίνει στὸ δρόμο.

«Ἔφεραν πέντε ἀκόμη ὑπαλλήλους!» ἀναφέρει ὁ πολιτσίμνος. «Ποῦ νὰ τοὺς ἀκουμπήσω;»

Πηγή: agiazoni.gr